

Dursaliye Şahan

Uzun öykü

RÜSTEM

Hâldeki rutin gürlütünün içine o sabah küçük, sevinçli bir heyecan karışmıştı. Vızır vızır gazeteciler, kargoyla gelen çiçek sepetleri, ille de lacivert takımlı o kibir abidesinin yüzündeki soğuk tebessümle girip çıkması.

Siirtli Rüstem'in şakayla başlayan milletvekili adaylığı gerçekleşmişti. Bu kez, bir yıl önceki yılın iş adamı unvanından daha çok yadırganmıştı.

"Allah'ın Siirtlisi İstanbul'u ne kadar tanıyor abi?"

"Bunun olacağı belliydi."

"Hatırla abi. İsrail'e ihracata başladığında ben sana ne dedim? Bu Yahudiler bunun arkasında dedim mi demedim mi?"

"Neyse. Hadi kalk. Hayırlı olsun diyelim. Seçilir meçilir işimiz düşürse yüzümüze bakmaz."

"Haydi!"

Rüstem akşama kadar ömrü boyunca sıklıkla kadar el sıkı. Tuvalete yetişmese altına yapacak hale gelmişti. Zır zır çalan telefonlarına yanıt verecek zamanı yoktu. Onun yerine köylüsü, çocukluk arkadaşı, kankası Nonoş cevap verdi.

Geç vakit ışıkları söndürüp, perdeleri çekerek mumları yaktılar. İkisinin de yorgunluktan konuşacak halleri kalmamıştı.

Nonoş, "Şurada kıvrılıp uyuyasım var," dedi.

Rüstem başını sallayarak kendi kendine söylendi.

"Al benden de o kadar."

"Kasayı saymayacak mısın?"

Rüstem Nonoş'un hatırlatmasıyla yayıldığı döner koltuğu kasaya doğru çevirdi. Çok geçmeden de horlayarak uyumaya başladı.

Sabaha doğru Nonoş uyanıp, Rüstem'i de dürttü.

"Daha başlamadan havlu attın."

Rüstem uyanır uyanmaz kasaya baktı. Hayatında ilk kez günlük hasılatı sayıp deftere kaydetmeden uyuyakalmıştı. "Sen bugünden itibaren seçim çalışmalarına başlayacaksın biliyorsun değil mi?"

"İyi de nasıl olacak abi? Ben burayı kime emanet edeceğim?"

"Onu aday olmadan önce düşünecektin."

"Ya ne bileyim kabul edeceklerini?"

İkisi de gülmeye başladılar. O anda onları gören birine anlamsız gelse de bu gülüşler boşuna değildi elbet. Rüstem'in adaylığını kabul ettiren Nonoş'un ezeli aşığı galerici Hüsam olmasa hayatları başka türlü akacaktı.

"Var olsun. Ben iyiliği de unutmam kötülüğü de."

"Şimdi boş ver Hüsam'ı da sen buraya kimi koyacaksın onu düşün."

"Güveneceğim senden başka kimse yok Nonoş. Ama sen bana sahada lazımsın. Yanımda olman lazım."

"O zaman geriye bir kişi kalıyor."

Rüstem merakla kaşlarını çattı.

"Kim?"

"Hayriye."

"Olmaz," diyerek dönüp kasadaki paraları naylon poşete doldurdu.

"Niye olmaz yaa?"

"Ya Hayriye buraya bi girdi mi, bir daha çıkmaz. Ben milyon kazanacağımı bilsem onunla aynı çatı altında çalışsamam. Yaa köyde n onun yüzünden çıkmadım mı ben?"

"İyi ya, çıkmasın zaten. Sen Ankara'da Mecliste olacaksın. O da burada İstanbul Hâlinde."

"Oğlum saçmalama. Ya kazanamazsam. Beşinci sıradan girdim."

"Kazanacaksın. Merak etme. Sana garanti veriyorum."

Rüstem kardeşlerinden daha çok tanıdığı Nonoş'un yüzündeki kararlı ifadeye şaşırı.

"Ben hâlâ milletvekili olacağıma inanmıyorum."

Nonoş ciddi meseleleri konuşurken sanki beyninde bir düğmeye dokunulmuş gibi erkek yanıyla konuşuyordu. İşte o anlardan biriydi.

"Oyalanma. Ne diyorsam onu yap. O paraları saydıktan sonra kasaya at. Sonra hemen eve git. Hayriye ile konuş. Ondan iyisini bulamazsın buraya."

Cevabını beklemeden kapıdan çıkan Nonoş'un arkasından baka kalan Rüstem hâlâ şaşkındı.

Elindeki para poşetini odanın köşesindeki kasayı açıp içine yerleştirdi.

Eve geldiğinde salonun ışığını fark etti. Ayakkabılarını çıkarıp, banyoya gitti. Elini yüzünü yıkayıp salona döndü. Karısı Hayriye namaz kılıyordu. Eskiden olsa doğruca yatak odasına geçip, geniş döşegen kenarına kıvrılırdı.

Kadife seccadesinin üzerinde selam veren Hayriye Rüstem'e 'niye buradasın' der gibi baktı.

"Konuşmamız lazım."

Tesbihini tamamlayan Hayriye son duasını edip kalktı. Seccadeyi katlayıp aynalı konsolun çekmecesine koydu.

Koltuğa oturup kocasının konuşmasını beklemeye başladı.

Rüstem donuk bir ses tonuyla, "Hayriye ben aday yaptım," dedi. Hayriye başını sallayarak konuşmasını kesti.

"Duydum. Komşular söyledi."

"Şimdi seçim çalışmaları olacak. Ben hâle gidemeyeceğim. Diyorum ki sen git. Kasanın başında dursan."

O ana kadar yüzünde en küçük bir sevinç, heyecan belirtisi olmayan Hayriye'nin birden gözleri parladı.

"Olur. Olmaz mı? Benden başka kim durabilir o kasanın başında?"

Karısı tarafından bir kez bile takdir görmemiş olan Rüstem yerinden kalkıp ceketini çıkararak yatak odasına geçti.

Mutfaktan gelen sucuklu yumurtanın kokusuyla uyanan Rüstem yatak odasından çıkar çıkmaz Nonoş'la karşılaştı.

"Hah uyandın mı nihayet?"

“Ulan bu ne hal?”

“Öğlen oldu neredeyse. Sen asıl kendi haline bak.”

“Ulan İbrahim Tatlıses’e benzemişsin. Bir büyüğün eksik.”

“Merak etme o da olacak.”

“O da mı olacak?”

“Oğlum ne sanıyorsun? Bundan sonra böyle. Her zamanki Nonoş yok artık. Sen de bana hiçbir yerde Nonoş demeyeceksin?”

“Ne diyeceğim?”

“Aaaa bir de soruyor. Bekir. Unuttun mu? Benim adım Bekir.”

Hayriye onları duymuyor gibi kahvaltı masasında tabağındaki bol sucuklu yumurtasını iri lokmalarla yutuyordu.

Nonoş çayları doldurup, oturdu.

“Şimdi beni iyi dinleyin. Hayriye abla sen de dinle.”

Hayriye Nonoş’un bu haline alışık değildi.

“Ne diyorsun Bekir?”

“Kocan milletvekili oluyor diyorum. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Hayriye kaşının birini kaldırarak, “Nasıl olacak?” dedi.

“40 yıllık Kani Hani mi olacak?”

Nonoş’ın yüzündeki ifade biraz daha ciddileşti.

“Artık 40 yıllık Rüstem yok. Rüstem bey var. Sen ve ben birilerinin veya birinin yanında Rüstem bey diyeceğiz. Bence sen yalnızken de söyle de ağzın alışsın.”

Rüstem dalgın dalgın çayını içerken Nonoş’un söylediklerini duymuyor gibiydi.

Hayriye çokça küçümseyen biraz öfkelenen bakışlarını Rüstem’in üzerinde dolaştırıp kendi kendine söylendi.

“Beymiş. Pabucumun beyi.”

“E boşuna uğraşmayalım biz Hayriye abla. Bu işin şakası yok. Ne sanıyorsun sen? Adam milletvekili oluyor, senin şamar oğlanın gibi görünürse kim seçer onu?”

“Ne gözünü bana diktin Bekir? Sen milletvekili olacak adamın hesabını benimle mi tutacaksın?”

“Ya daha olmadı. Seçilmesi için iyi bir aile reisi, vatansever bir adam, namus timsali, dini bütün bir adem kılığına sokuyoruz.”

Hayriye çingiraklı kahkahasını mutfağın ortasına bırakıp kalktı.

“İyi aile babası ha?”

Rüstem’le Nonoş evden çıkıp arabaya bindiler. Rüstem endişeli görünüyordu.

“Ya abi bu kadın dükkana girdi mi daha çıkmaz. Ben malımı biliyorum. O parayı çok sever. Ben seçilemezsem onunla aynı çatı altında çalışsamam. İşimi de kaybetmek istemiyorum.”

Nonoş 43 yıllık arkadaşının elini tuttu. Bir öğretmen edasıyla parmağını iki kaşının ortasına doğru uzattı.

“Bana güven kazanacaksın ve biz o meclise birlikte gireceğiz. Hayriye abla çocukların annesi. Bırak dükkân onun olsun.”

Nonoş haklıydı. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Rüstem hep gülümseyen, saygılı, sevgi dolu bir adam görünümündeydi. Artık eskisi gibi cumaları hızlıca kılıp kalkmıyordu. Bütün cemaatin elini sıkıyor, yaşlıların ellerini öpüyor, hal hatır soruyor, şehirdeki yapılacak yenilikler hakkında vaatler veriyordu.

Her sokakta bir mahalle çşemesi, nefes alacak parklar, üreticiden tüketiciye ucuz halk pazarları kurulmalıydı. Kredilerin faizleri düşürülmeli ve işlemler daha kolay olmalıydı.

Merkezden aldığı talimatları Nonoş takip ediyordu. Yukarıdan gelen hiçbir emri göz ardı etmeden kahve kahve geziyorlardı. Yaşlı bakım evindekilerle ilgili fotoğraflar gazetede çıktığında

Hayriye göz ucuyla amcaoğlu kocasına baktı.

“Vay be! Boklu Rüstem’e bak sen. Ulan sen benim elime doğdun, yürümeye başladığında eteklerime yapıştın. Pislik seni. Düne kadar benden korkan adam şimdi bana kocalık mı taslayacak?”

Hayatında ilk kez maça giden Rüstem seyircilerle birlikte tezahürata başladığında boynundaki atkının takımına ait kalenin hangisi olduğunu ilk on dakika anlayamadı.

Artık cep telefonunu onun yerine Nonoş açıyordu. Bütün konuşmaları, programı, randevularını ayarlamak onun işiydi.

Restaurant yerine esnaf lokantalarına, alışveriş merkezleri yerine semt pazarlarına, kafeler yerine mahalle aralarındaki kahvelere gitmenin daha yararlı olduğunu söyleyen Nonoş’a itiraz etmiyordu.

“Bugün farklı bir yere gidiyoruz.”

“Gitmediğimiz neresi kaldı ki?”

“Merak etme göreceksin şimdi. Ne zamandır aklımdaydı. Sakın titizlik edeyim deme. Nereyi işaret ederlerse otur, ne korlarsa ye.”

Rüstem günler süren yorgunluğunu atamamıştı. Seçimler olsa da bitse diyecek hale gelmişti.

Çingene mahallesine girdiklerinde eşiklerde sümüklü, çıplak ayaklı, ağlayan çocukları, şalvarlı kadınları gördüler.

Rüstem havadaki kızarmış tavuk kokusundan rahatsız olmuştu.

“Ya abi bunlar oy vermeye gitmez ki.”

“İyi ya, oylarını kullanmaları için onları sen ikna edeceksin.”

“Nasıl olacak o?”

“Orasını da sen bileceksin.”

Yüzü suççeği lekeleri dolu, yanık tenli bir genç meraklı gözlerle yaklaştı.

“Abi birine mi baktınız?”

Rüstem gülümseyerek kolunu gencin boynuna attı.

“Belki sana bakıyorduzdur.”

Tedirgin olan genç ne diyeceğini bir an bilemedi.

“Abi bana niye bakacaksınız ki? Bi kusurumuz mu oldu?”

“Etağfurullah. Kusur ne demek. Belki bize bi çay ısmarlarsın diye düşündük.”

Adını sormadan sarmaş dolaş oldukları genç rahatlamıştı.

"Söylesene abi. Çay kolay. Seçim için geldiniz değil mi? Bize fazla gelen olmaz ama yine de iki üç aday gelir her seçimde. Ta kip edin beni. En güzel çay yapan yere götüreceğim sizi."

Duman altı olmuş kahveye girdiklerinde bıyıklı, dişleri sigaradan sararmış adamların soran bakışlarına gülümseyerek karşılık verdiler.

"Selamünaleyküm ağalar."

Bir yıl önce yılın iş adamı, bir yıl sonra iktidar partisinin İstanbul milletvekili Rüstem Karadağ seçim gecesi parti genel merkezinde Nonoş'la birlikte başkanı bekliyordu.

"Senin biyografini biraz genişletmemizi istiyorlar. Yarın sabah basına servis edilecekmiz."

Yorgunluktan gözleri kapanmak üzere olan Rüstem, "Bilmediğin ne var? İstedığın gibi genişlet," dedi.

* * *

Yoksul köyün, yoksul ailelerinden biri olan Karadağ'ların üç evli erkek kardeşi aynı evde yaşıyordu. Büyük abi Bilal'in yedi, ortanca kardeş Mehmet'in sekiz, küçük kardeş Mahmut'un altı çocuğu vardı.

Rüstem doğduğunda amcasının kızı Hayriye sekiz yaşındaydı.

Annesi, babası, amcaları ve yengeleri büyük kuzenleriyle birlikte çalışmak için tarlaya gittiklerinde Hayriye de evde kendisi nden küçük beş çocuğa bakmak zorundaydı.

En zoru da yeni doğan Rüstem'di. Günde en az iki kez kıcını temizlemese çığılı basıyor, poposu pişik olursa akşam azar işitiyordu.

Arkadaşları dışarda oynarken çocuk bakmaktan bıkmış, hemen her gece kendisinden küçük bütün çocukların ölmesini en azından Rüstem'in ölmesi için dua etmeye başlamıştı.

Dedesi aniden hastalanıp yatağa düştüğünde ilk kez evdeki yetişkinler tarlaya gitmemişlerdi.

O gün arkadaşlarıyla oynama fırsatı bulan Hayriye'nin belki de en mutlu günüydü ama bunu söyleyemedi elbette.

Eve döndüğünde yengesinin anlamsızca gülümseyen bakışlarını üzerinde hissedip anlam verememişti. Kardeşi Mithat, "Abla seni aha bu boklu Rüstem'e gelin edecekler," dediğinde de anlam verememişti.

Çocuklar tempo tutarak, "Hayriye gelin olacak, Hayriye gelin olacak!" diye başlayınca sinirlenip hepsini önüne kattığı gibi harmana doğru kovalamaya başlamıştı.

Eve döndüğünde yengesi Rüstem'i kucağına verip, kıkırdayarak, "İyi bak. İlerde erin olacak," dediğinde, kucağına bırakılan kundağı ocağın başına doğru fırlatmıştı.

Rüstem ciyak ciyak ağlamaya başladığında annesi gelip kolunu morartıncaya kadar çimdikle bükümüştü.

"Gız edepsiz. Ne oldu sana?"

"Duymadın mı ne diyorlar ana?"

"Ne olmuş? Deden beşik kertmesi yaptı. Hayriye'yi Rüstem'e vereceksiniz dedi. Şimdi değil. 15 yıl sonra," demişti.

Kulakları uğuldamıştı Hayriye'nin. Ya Taha ne olacaktı? Onun gözü gönlü Taha'daydı. Kurduğu hayaller şu boklu Rüstem yüzünden uçup gidecek miydi?

"Ah bilseydim doğar doğmaz boğmaz mıydım ben onu?"

Beşik kertmesi miras sayılırdı. Bozulamazdı. Gerçekleşmeyen beşik kertmeleri de aile içinde yedi kuşak uğursuzluk demektir.

O günden sonra Hayriye kendisini yemeye vermişti. Köydeki en iri yarı, güçlü kuvvetli kızı olmuştu.

Nişanında, kınasında, düğününde sevinmeyen kızlardan biri olmuştu ama tek damla göz yaşı dökmemişti.

Bir kez Rüstem'le göz göze bakışmamış, elleri aşıkla buluşmamıştı.

O askere giderken hamileydi. Herkes izne geldiğinde Rüstem gelmemiş, "Erken bitirmek için iznimi sona sakladım," demişti.

Döndükten üç gün sonra sofrada, "Baba iznin olursa İstanbul'a gitmek istiyorum," demişti. "Askerdeki komutanım orada iş ayarladı bana. Çok para varmış. Olmazsa dönerim zaten."

Çok para lafı babasının da amcalarının da hoşuna gitmişti. Küçük amcası, "Abi bırak gitsin. Belki arkasından bizi de alır," demişti.

Hayriye ne sevinmiş ne de üzülümüştü.

Oysa Rüstem yalan söylüyordu. Bütün hayatını değiştirecek yalanı aylarca düşünerek bulmuştu. Rüstem Hayriye ile aynı yatağa girmekten nefret ediyordu. Ondan kurtulmanın tek yolu uzaklara gitmekti. Köyden bir tek ekmeç parası için çıkabilirdi. Parası olan okumak için gidiyordu ama Rüstem'in ailesinde o para yoktu. Köyün en varlıklı adamı Cezmi bile oğlunu para döküp büyük şehre yollayamazdı.

Rüstem otobüs bileti ödedikten sonra cebinde kalan üç beş simidin karşılığı cep harçlığı ile otobüse binmişti. Bildiği tek şey son durakta inecek olmasıydı. Ondan sonra ne bir tanıdığı ne de gidecek yeri vardı. Amelelik yapan asker arkadaşı İsmet, "İstanbul büyük şehir. Susadın mı camiye git. Çeşmesinden iç. İçeri gir, dinlen. Kimse dokunmaz sana. En çok imam gözlerini diker, kalkar çıkarsın."

23 saatlik yolculuktan sonra Topkapı otobüs garajında inen Rüstem elindeki küçük bavulu ile yürümeye başladı. Biraz korkarak, biraz şaşkınlıkla, biraz da merakla etrafını seyrederken ana caddeden Fatih'e doğru yürüdü de yürüdü.

Bir yandan da sığınacağı cami arıyordu.

Şeyh Emir ahmed-i Buhari Türbesi'nin önüne nasıl geldiğini bilmiyordu. Yorgun argın oturup mezarlığı seyretmeye başladı. Yaşlı bir adam gelip, yanına oturdu. "Derinlere dalmışsın.

Derdini söylemeyen derman bulamazlar demişler."

Rüstem türbeyi işaret ederek, "Amca söylüyorum ya işte. Onca yolu niye geldim. Derdimi ona anlatacağım ki derman versin değil mi?" dedi.

Yaşlı adam sorduğuna pişman yavaşça kalkıp uzaklaştı. Türbede saygısızlık yapmak iyi sayılmazdı. Öyle ya çarpılıp cezalanmak da vardı.

Genç bir kadın, elindeki lokmaları okuyarak türbe başındakilere dağıtıyordu. Rüstem sevincini belli etmemeye çalışarak alıp bir iki dakika içinde yedi.

Yemeyenler küçük taslardaki lokmaları türbenin duvarlarına bırakıyordu. Rüstem bir iki tanesini fark ettirmeden midesine yolladı.

Her gün İstanbul'un bir adetini, bir sokağını, bir dükkanını öğreniyordu. En güvenli yer türbelerde uyumaktı. Yasaktı ama polis geldiğinde, bahanesi de hazırdu.

"Abi adağım var. Çocuğum olursa yedi gece efendi hazretlerinin türbesinde yorgansız yatacağım dedim." Amelelik için baş vurduğu inşaatlar ufak tefek haline bakıp iş vermiyorlardı.

Verdiklerinde de ameleliğin nasıl bela bir iş olduğunu anlamıştı. "Sakatlanmadan başka iş bulmak gerek," diyerek kafa yormaya başlamıştı.

Beşiktaş semt pazarını görünce bambaşka bir dünya bulmuş gibi olmuştu.

O da pazarcı olamaz mıydı? Cebinde beş kuruşu yoktu ama olsaydı en almasını yapacağını biliyordu.

Sonra gözüne limon sandığı başındaki o 10 yaşındaki çocuk takılmıştı.

Bir kasa limonu olsa hemen işe başlayabilirdi. Çocuğa yaklaşım limonları nereden aldığını sorduğunda çocuk tuhaf tuhaf yüzüne bakmış cevap vermemişti.

Hâl dedikleri yeri bulmak için bütün gece yürümüş nihayet içeri girmişti. İstanbul'dan daha gürültülü bir yerdi. Bir kasa limon istediği göbekli adam, başını iki tarafa sallayarak 'yok' işareti yapıyordu. Oysa en az 50 sandık üst üste dizilmiş limon vardı.

Tam hâlden çıkacakken kapının arkasındaki dökülmüş maydanozları fark etti. Çöpe atılmış gibiydi. Taptaze görünen maydanozların yanında meyveler, limonlar, sebzeler de vardı. Etrafına bakıp boş bir kutu bularak 25 bağ maydanozu, 12 limonu, 5 demet kırmızı turpu yerleştirdi. Sabaha kadar yü rüyerek Fatih semt pazarına ulaştı. İlk günlerin acemiliği çabuk geçti. Rüstem her gece hâlde atılmış meyvelerden sebzelerden seçtiklerini getirip pazarda ucuza satarak sermaye biriktirmeye başlamıştı.

Bir kasa limon parası denkleştğinde göğsünü gere gere hâlde dolaşmaya başlamıştı. Gözüne kestirdiği bir kutuyu kucaklayıp kasiyerin önüne gitti. Üniversite öğrencisine benzeyen genç çocuk, "Hepsi bir kutu mu? Perakende yok abi," dedi.

"Bu ilk kutu. Bunu satınca yarın gece iki kutu, sonraki gece üç kutu alacağım."

“Abi patronun emri var.”

Rüstem duymamış gibi beklemeye devam etti.

“Tamam abi bu sefer böyle olsun ama bir daha olmaz. Sonra bana kızarlar.”

Rüstem bir ay boyunca aynı gençten birer kutu limon alarak sermayesini büyütmeye devam etti. O bir ay boyunca gündüzleri semt pazarında geceleri türbelerde yattı.

Pazarda tanıştığı Sivasslı Velî'nin amele odasına taşındı. 12 metrekaresel odada, yedi kişi olmuşlardı.

Haftalar ayları, aylar yılları kovaladı. İstanbul'a geldiğinin üçüncü yılında Rüstem'in semt pazarında iki büyük tezgahı vardı. Hâldeki patronların çoğu onu tanıyordu. Nasıl pazarlık edileceğini, malın iyisini, hangi pazarın ne tür müşterisi olduğunu öğrenmişti. Parasını külotuna dikiği cepte saklıyordu. Belki de hayati boyunca pazarcı olarak kalacaktı eğer çocukluk arkadaşı Nonoş'la karşılaşmasaydı.

Kılığı kıyafeti değişmiş, gözleri sürmeli bi tuhaftı Bekir.

“Hatırlıyor musun Mersin'e göçmüştük biz. Ben oradan askere gittim. Hayat işte. Cem'le tanıştımda alt üst oldum. Bir daha bizimkilerin yanına dönmedim. Onlar da anlamış olmalı ki fazla ısrar etmediler. Remziye ile mektuplaşıyoruz gizli gizli. Bir tek annem ağlıyormuş. Babam gözüme görünmediği daha iyi diyor. Sonra Cem'le ayrıldık. Ölüyorum zannettim. Hâlâ hayat bana çok boş geliyor.”

“Ben seni bizim gibi normalsin sanıyordum Bekir.”

“Ben de öyle sanıyordum. Askere gidince anladım.”

O günden sonra Bekir'le Rüstem aynı çocukluklarında olduğu gibi hemen her gün birbirlerini görür oldular.

Bekir'in İstanbul'daki adı Nonoş olmuştu.

Nonoş Bekir'in hayalini dinlediği günün gecesinde, “Beni hâle götür,” demişti.

Altı ay sonra da Rüstem hâldeki küçük dükkanın sahibi olmuştu.

Altıncı yılın sonunda yılın iş adamı seçildiğinde röportaj için gelen gazeteciye, “Ben hayata gözlerini limonla açmış bir adamım,” diyecekti.

Gerçekten de Rüstem o çöplerden topladığı limonlardan öncesini hatırlamak istemiyordu. Elinde büyüdüğü, abla dediği, sekiz yaş büyük kuzenine koca olmak, çocuk damat olarak girdiği o odada Hayriye'yi her zamankinden daha sınırlı bulmak, hayatının ilk cinsel deneyimini bir işkence gibi yaşamak, kanlı çarşafı teslim ettikten sonra aynı yatakta hiç konuşmadan sırt sırta yatıp uyumaları.

Altı ay boyunca birbirlerine dokunmadıkları halde annelerine yalan söylemeleri, sonra yalanları ortaya çıkınca babasının harmanda falakaya yatırma tehdidi ile defalarca aynı işkenceyi yaşamaları. Sonra Hayriye'nin hamile kalmasıyla ikisinin de doğacak çocuktan çok artık çiftleşme zorunluluğundan kurtulmanın sevincini yaşamaları. İlk kez o zaman Hayriye'nin ona bir an gülümsediğini görmesi. Ne yazık ki ilk çocukları kız olunca babası, “Kız dediğin evdeki misafirdir. Oğlun olana kadar evlat sahibi oldum deme. Bu çocuk yaşına değmeden ikinci çocuk doğacak ona göre,” demişti.

Askerden döndüğünde Hayriye yeniden hamile kalmış ikinci kez bir kız doğurmuştu. Annesi babası amcası yengesi yine üzülmişti. Oysa ki, Rüstem için Hayriye on tane de erkek doğursa önemli değildi.

Hâlde dükkan aldığı yıl bir sabah kapıda annesini, babasını, Hayriye'yi ve kızları görünce şaşırılmıştı.

“Baktık senin geleceğin yok, aldık karını geldik. Büyük şehir seni bozmuş olmasın,” demişti babası. İşte o zaman kızlarından birinin erkek olmadığına hayıflandı Rüstem.

Eğer bir oğlu olsaydı babası belki de Hayriye'yi İstanbul'a getirme gereği duymayacaktı.

Fakat bütün zorlamalara rağmen Hayriye hamile kalamıyordu. Sonunda doktora gitmeye karar vermişlerdi.

Hayriye erken yaşta menopoza girmişti. Bundan böyle çocuğunun olması mümkün değildi. Hayatında ilk kez o zaman duymuştu menopoz kelimesini.

Dingin bir sesle, “Benim için önemli değil,” demişti Rüstem.

Hayriye üzgün görünüyordu. Doktoru dinledikten sonra başını sallamakla yetinmişti.

Aynı yatakta yatan iki yabancı gibiydiler. Annesi yemin vermemiş olsa belki o yatağa bile girmeyecekti ama Hayriye'de aynı sözü vermiş olmalıydı ki, ucuna kıvrıldığı yatağından ayrılmak istemiyordu.

O ayrı bir odada yatmak istese Rüstem için büyük rahatlık olacaktı.

“Evelimi bilmeyen, ahirimden hesap sormasın.”

Nonoş'un söylediği bu sözü sevmişti Rüstem. Rüstem'in hayatına uygun bir cümleydi bu.

“Nonoş, o evde olup bitenler, bizim çocukluğumuz o kadar berbat mı olmak zorundaydı?”

“Ya yine kendine acıdırmaya başladın yine. Çocuklukmuş. Sıçmışım içine. Köy çocukları anca bu kadar oluyormuş.”

Rüstem kızlıyordu onu anlamayanlara. “Ulan başlatma şimdi köyüne.

Bazen de Nonoş o anıları tekrar tekrar bıkmadan dinliyor, Rüstem'in içini boşaltmasına vesile oluyordu. Bazen de ağır ağır dingin bir sesle onu teselli etmeye çalışıyordu.

“Tamam seninkinde küçük bir ayrıntı var.”

Başını sallıyordu Rüstem.

“Küçüüüüük! Öyle mi? Küçük.”

“Ya tamam. Küçük ama önemli. Hesap hatası olmuş.”

“Hangi hesap?”

“Beşik kertmen hem cüsse olarak hem yaş olarak senden daha büyümüş. En büyük yanlış bu. Deden hangi akla hizmet bu kertmeyi yaptı Allah bilir?”

Rüstem'in uzun kirpiklerinin çevrelediği göz bebekleri böyle zamanlarda yuvalarından çıkacakmış gibi büyüdü.

"Oğlum tam sekiz yaş var aramızda. Analarımız babalarımız tarlaya gittiğinde evdeki en büyük çocuk oydu. En küçükleri de ben. Daha kırkım çıkmadan teslim etmişler. Anam tarladan dönene kadar bana hep o bakmış. Arkadaşları dışarıda oyun oynarken o benim kıcımlı yıkamış. Haliyle beni baş belası bir velet olarak görmüş. Ağladıkça suratıma, suratıma vurmuş. Ulan ben ondan en son dayağımı ne zaman yedim biliyor musun? On yaşadım. Bu ensem bir şaplak yapıştırdı. Hâlâ o gün niye vurduğunu bilmem. Babam eşikteydi. Şöyle bir bakıp bunu yanına çağırdı. Ne bilsin? Amcası seslenmiş. Koşarak gitti. Babam bunu saçlarından tutup havaya kaldırdı. Çığılığı bastı ama ne çığılık? O zaman da kart bir sesi vardı. Babam yere bırakmadan önce kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini duyamadım ama sevdim. İntikamımı aldı sayıyorum. Çocukluk işte. Onu kolunun yettiği kadar kaldırıp bir anda yere bıraktı. Sona beni yanına çağırdı. O önde ben arkada yürüyoruz. Hiç konuşmadı. Ahırın kapısında, 'Geç,' dedi. Geçtim, kapıyı üzerime kilitledi. İki öküz, bir dana, beş koyun. Onlarla aç susuz orada bir gece geçirdim. Ertesi sabah gelip kapıyı açtı. 'Abdest al,' dedi. Beraber camiye gittik. Sabah namazını kıldık. Dönüş yolunda konuşmaya başladı. 'Yarın öbür gün evleneceğin kadından dayak yersen köyün maskarası olursun. Erkeğin maskarası orospudan daha çok ezilir. Bir daha Hayriye'nin sana elini kaldırdığını görürsem onu değil seni eşek sudan gelene kadar döverim," dedi.

Böyle efkarlı zamanlarda Rüstem Nonoş'a daha çok sokulur, sanki onu kendisini dinlediği için mükafatlandırmak isterdi.

"Ulan var ya, sen benden daha mert, daha erkek çıktın. Bir de öyle, böyle derler."

"Çekinme, çekinme söyle. Herkes arkandan ibne der. Bekir adım Nonoş benim. Bilmeyen mi var? Hiiiiç şikayetçi değilim. Safaaaaam olsun!"

"Ama kabul et Nonoş. Köydeki evliliklerin yarısından çoğu beşik kertmesi ama benimki gibi yok be abi."

Bekir hak verir bazen de kıkırdardı.

"Yüz kere dinlesem yine güleceğim. Sahiden büyük şanssızlık. Düşünsene senden sekiz yaş büyük kuzenimle aynı evdesin. Sen doğduğunda o küçük bir kız. Evde kendisinden küçük kardeşlerine ve kuzenlerine bakmak zorunda bırakılmış haliyle öfkeli bir kız. E annesi babası yengeleri filan tarlaya gittiğinde yeni doğan bebeği yani seni her ağladığında pata küte dövüyor. Sonuçta bokunu temizlemek zorunda."

Rüstem doğrularcasına başını sallayıp bıyıklarını düzeltir. Bekir kahvesinden bir fırt çekip devam ederdi.

"Bu yetmezmiş gibi deden ölmeden önce sen daha kundaktan çıkmadan seni beşik kertmesi yapıyor. Kiminle? Hemen her gün bir iki tokadını yediğin, abla dediğin kuzenin Hayriye ile."

Sönen sigarasını yeniden yakan Rüstem derin bir nefes çekip pencereden dışarı baktı.

"Abi o kız sadece beni değil, köydeki bütün yaşlılarını dövüyordu. Öyle de bir kadın oldu. Kıcını temizlediği kocasını mı sayacaktı?"

Nonoş Rüstem'in efkarını dağıtmak ister gibi, "Ama bir de iyi tarafından bak," dedi.

"Sen askerden sonra İstanbul'a niye geldin? Karından kurtulmak için değil mi?"

Rüstem sigarasını kül tablasına basarken, "Evet. Kesinlikle öyle," dedi.

"Hah işte orada dur. İstanbul'a geldin. İş yok güç yok. Sonuçta sen bir çiftçi çocuğusun. Traktör kullanmanın dışında fazladan ne biliyorsun? Ha bir de ilk okul diploman var. Pazarlarda limon satmaya başlıyorsun."

Rüstem gülümseyerek işaret parmağını Bekir'e doğru uzattı.

"Hah işte diyorum ya, ben limonla doğdum. Pazarlarda limon satarken kendime geldim abi. O sandığı korumak, zabıtalardan kaçmak, yer kapmak, müşteri ikna etmek, halde sıra atlamak. Bunlar herkesin yapabileceği işler değil."

Bekir yüzüklerini çevirerek kendi kendine söylendi.

"Merak etme senin önceni kimse sormaz nedense. Köyden geldin ya, şehirli herimizi aynı sanıyor. Maymunla insan arası olduğumuzu düşünen bile varmış. Bunu söyleyen okumuş kelli felli bir adamdı. Yani araştırma yapmışlar. Hani köylerden çıkmış bir eşcinsel onları uzaydan yere inmiş biri kadar şaşırtıyor."

"Benim için limon sandıkları bağımsızlığın sembolüdür."

O güne kadar benim hayatım yoktu. Sadece babamın, abilerimin, amcalarımın emirleri vardı. Gelenekler, töreler vardı. Bence önce kuralları konulmuş bir hayatın askeri gibiydim. Bunu askere gittiğimde fark ettim. Orada herkes kendi hayatını anlatıyordu. Başka hayatların olduğunu gördüm. Onları duyunca yaşadıklarımın normal olmadığını anladım. Ve orada karar verdim. Madem köylülerin de büyük şehirde yaşama hakkı vardı. Ben de oraya gidip hem Hayriye'den hem de köyden kurtulacaktım. Kurtuldum da."

Nonoş küçük bir kahkaha attı.

"Kurtulmak da laf mı abi? İş adamı oldun. Yetmedi milletvekili oluyorsun daha ne?"

Rüstem endişeli ve biraz korkmuş bir ifadeyle baktı çocukluk arkadaşına.

"Bazen kendimi rüyada sanıyorum Nonoş. O köyde uyanacağım, Hayriye yine benim karım ve ondan bir sürü çocuğum olmuş. Her sabah uyanıp onunla tarlaya gidiyorum. Her an bana bağırarak diye korkuyorum."

Nonoş birden ciddileşti.

"Sen olmayan rüyandan korkmayı boş ver de, şu ihalede hasım olduğun adamların videosunu ne yapacağız onu düşün. Almamız gerek. İddiaya giriyorum sen milletvekili olduğun gün ilk kutlamaya gelen bunlar olacak. Seni inek gibi sağırlar bilmiş ol."

"Düşünmüyor değilim, düşünüyorum ama bir çare bulamıyorum."

"Ya abi bi hatırlasan o gün neler konuştuğunu?"

"Ya hatırlamıyorum diyorum sana. Bir şey içtim. Dilim açılmış. Ne konuştuysam artık bilmiyorum."

"Acaba ne sordular sana?"

"Köydeki hayatın nasıldı? Aşk hakkında ne düşünüyorsun? Nasıl zengin oldun? Karını seviyor musun?"

"Hassas konulara değinmişler."

“Evet maalesef.”

“Benim bir şeyler yapmam gerek.”

(Gazete bu haberi patlatınca Rüstem’in de oyları patlar. Aşk dediğin nedir arkadaş? Bilen var mı? Ben bilmiyorum. Aşk meşk işleri kadınların diye bilirim. ... bla bla. Biz biat kültürü ile büyüdük. Allah’tan başlayarak aşağı doğru, peygambere, babaya, köydeki bütün erkeklerle. Biz de emir demiri keser. Büyüklerimiz ne derse o olur. Budur yani. Öyle ben böyle istiyorum. Yaparım filan yok yani. Özgürlük dedikleri neyse ben onu bilmem aslında. Özgürlük? Bu hayattan ne anladın dersin? Limon mesela. Limon iyidir. Severim ben limonu. Limon deyip geçmemek lazım. Bağımsızlık. Yani bağılı olmamak mı? Yine limon diyeceğim. Benim için limon bağımsızlıktır. Bütün ülkede limon yetişmesi lazım.”

Videoda Rüstem’in geçişirken ve apış arasını kaşırken görüntüleri vardır. Bir ara küfür de eder.

“Sana bücürü gösteririm ben dedim mi demedim mi İlhan? Al işte. Nasıl? Kol gibi girdi mi kışına?”

Sabah trafiğinin yoğunluğu caddeyi kilitlemiş gibiydi. Sanki Rüstem’in sağında solunda arabalar değil de, İlhan ve diğerleri varmış gibi İlhan hırsla başını salladı.

“Daha durun. Bu bücür size neler, neler gösterecek. Ebenizin orasına kar yağdırmayan şerefsiz lan!”

Bu sırada hatalı solladığı sürücünün klakson sesi ile adeta oturduğu koltuktan sıçradı. Adam pencereyi açıp, bağdırdı.

“Ulan tarlada mı yürüyorsun?”

Rüstem de pencereyi açıp bağırarak cevabı yapıştırdı.

“Siktir lan. Araban kadar konuş!”

Yan arabadaki sürücü aniden fren yapıp arabasını durdurarak dörtlüleri yaktı ve arabasından fırladı. Rüstem birden panikleledi. Hemen arabasının kapılarını kilitleyip penceresini kapattı.

Yol tıkağında için diğer arabalar klakson çalmaya başlamıştı. Adam şimdi dönüyorum arabama ama ileride hesaplaşacağız diyerek tekrar arabasına bindi.

Rüstem hale varır. Sakin ve vakur görünmeye çalışmaktadır.

Tebrik etmek için önüne çıkanları nazik ve mütevazî görünmeye çalışarak cevaplar.

“Abi hayırlı olsun almışsın yine.”

“Neyi?”

“İhaleyi abi.”

“Haaa sağ ol. Kısmette ne varsa o.”

Biri uzaktan seslenir.

“Bütün ihaleler sana akıyor Rüstem. Ne kısmeti? Şuna kapı arkasındaki sıkışmalar desek olmaz mı?”

“Ayıp ediyorsun Cemal. Al senin olsun ihale. Şurada ticaret yapıyoruz. Harama el uzatacak insan değiliz biz.”

Rüstem vekillik yarışında adeta kişiliğini ikiye böler. İç dünyasındaki kazma kıro Rüstem bir de dışarıdaki mütevazî kendi halinde görünen Rüstem.

Rüstem halde bütün gün tebrikleri kabul eder. Gidenler gelenler olur. Bu arada kendisine kebab işçilerine de lahmacun söyler. Görkemli masasında bir milletvekili gibi oturmaktadır.

Kinayeli konuşanların arkasından gelecekle ilgili planlarını öğreniriz.

Daha durun sizin görecekleğiniz ileride.

İlhan baş döndüren bir hızla seçim çalışmalarını sürdürmektedir. Yavaş yavaş kılığı kıyafeti yüzü, saç şekli, bıyıkları değişmektedir.

Bu sırada rakip parti chp aptalcasına Rüstem’in videosunu patlatır.

Halk arasında, “Gerçek erkek böyle olur. Dürüst adam. Doğal olduğu gibi,” türünden yorumlar ve sözler yükselmeye başlar. Rüstem ve Nonoş reise görünmemek için bütün programı değiştirir.

Bu sırada reis’in masasına Rüstem’in fotoğrafı gelir. Reis birkaç saniyede olsa Rüstem’i seyrederek kalemini masaya vurur. (ilerde Rüstem reisin has adamlarından biri olacaktır.)

Rüstem o video ile oylarını patlatır. Sadece Rüstem olduğu için parti değiştirdiğini söyleyenler çıkar. Bu da Nonoş’un entrikasıdır.

Rüstem mazbatasını almaya giderken Nonoş daha da erkeksi giyinmiştir.

Yemin töreni için evde birlikte hazırlanırlar.

Bu arada Rüstem Masonlar Cemiyeti’ni duyunca ne olduğunu sorar ve yapı olarak çok hoşuna gider. Herkesten üstün olmak. Mason olabilmek için bazı koşullar vardır. Mesela özel kulüplerden birine üye olmak gibi.

Rüstem kolundaki pahalı saatle yeni üye olduğu kulüpte oturmaktadır.

Beklediğinin aksine kimse ona merhaba bile demez. Oysa herkes Rüstem’i tanımaktadır. Nonoş açıklık getirir. “Bunlar hükümetleri yöneten adamlar. Ne bekliyorsun? Önünde el pençe divan duracaklarını mı sandın?” der.

Rüstem toplantılarını bu kulüplerde yapmaya başlar. Adamların kumar oynamalarını aptallık olarak görür. Bile bile insan parasını niye çöpe atsin ki, çok olsa bile.

O kulüplerden öğrendiklerini Rüstem kendince çok farklı yorumlamaktadır.

Metresleriyle gelen adamlar da ilginçtir. Acaba bunların arasında beşik kertmesi olan var mı diye düşünür.

Bir gün tek başına kahvesini içerken arka koltukta oturan iki adamın konuşmasını dinler.

“Mona Lisa’nın ifadesi bütün kadınların üzerinde. Bambaşka.”

“Bence de dünyanın en güzel kadını o.”

“Fransa’nın en önemli eseri bana göre Mona Lisa.”

“Paris’e her yıl sadece onu görmek için giden binlerce erkek var.”

“Farklı bir aurası var. Hiçbir erkeği yanına yaklaştırmayacak gibi. Sanki kendi aşığını bekliyor.”

“İpek. Başka bir sözcük gelmiyor aklıma. Karşısında kim olursa olsun o ipek gibi davranacak bir kadın gibi bakıyor.”

Rüstem duydukları karşısında çok olmuş gibidir. Daha dikkatli dinlemeye çalışırken söylenir. “Kim lan bu karı?”

“Mona Lisa demek kadındaki asil güzellik demek.”

“Muna Liza mı?”

Rüstem cebinden kağıt çıkarıp Mona Lisa’nın adını imla yanlışlarıyla yazar.

“Ulan Rüstem milletvekili olsan ne? Karın Hayriye değil mi?”

Rüstem Meclise döner aklında Mona Lisa vardır. İçinden sürekli adını tekrar eder ve onun nasıl bir kadın olabileceğini tahmin etmeye çalışır. Bütün güzel kadınları geçirir aklından. Hemen hepsi minyon -Rüstem'in boyuna uygun- sarşın ve munis görünümüdür.

Meclisteki oylamada etrafına bakınarak kendi partisindikiler gibi el kaldırır ve hemen kalkar hızlı hızlı odasına doğru yürür.

Nonoş onu kapıda beklemektedir. Peşinden koşar. Odada onu bekleyen seçmenlerinden bahseder. Odaya gitmekten vazgeçer. Nonoş'a, "Sana söyleyeceklerim var. Not al," der. Meclis kafesine girerler. Pastalar, çörekler, kahveler, çaylar, lüks servis göz kamaştırıktadır. Hemen arkalarına PDH'li Sancak gelir. Rüstem onun yanında konuşmak istemez. "Ne alacaktın," der Sancak'a. "Çay," alacağım der.

Rüstem bir çay isteyip Sancak'a uzatır. Parasını ödemiştir. Sancak ödemeye kalkışır. Rüstem kendinden emin ve biraz kaba bir tavırla "İstemez," der. Sancak uzaklaşır.

Nonoş biraz endişeli Rüstem'e yaklaşır fısıldar.

"Ne oldu? Bir aksilik mi var?"

"Aksilik yok. Aradığımı buldum."

Nonoş ne buldu der gibi bakar.

"Muno'yu buldum. Bana onu bulup getireceksin."

"Muna kim yaa."

"Muna Liza."

Nonoş kendi kendine söylenir. "Sanki bir yerlerde duydum adını."

"Ne duruyorsun? Git onu bul bana getir."

"Abi kadın gelmezse ne olacak?"

"Gelecek. Gelmezse zorla getir. Para pul umurumda değil. Ben Muno'yu istiyorum."

"Abi adresi var mı?"

"Fransa'da yaşıyormuş. Fransa demek zaten Muno Liza demekmiş."

"Haaa. Bu model galiba. Bunların burnu büyük olur abi."

"Kaçır. Ne yaparsan yap. Detaylar beni ilgilendirmiyor."

Nonoş Rüstem'den ayrılıp yürürken kendi kendine konuşmaya başlar.

"Muno Liza. Bu kadınlar gelmez. Türk milletvekili onların umurunda mı?"

Nonoş akşam karanlık bir sokaktan geçip, tekin olmayan tünellerden, kulüplerden geçerek üç kat aşağıda ağır kumarbazların oturduğu bir salonda köşe masalardan birinde ürkütücü sarşın adamların karşısındadır. Adamlardan biri kırk Türkçesiyle ne istiyorsun gibilerden başlarını sallar.

"Muno Liza'yı."

Adam gülümser.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne şakası? Şaka yapacak kadar tanıştırıyor muyuz? Ama en büyük bunlar dediler, kalktım geldim karşınıza oturdum. Yapacak mısınız yapmayacak mısınız? Onu söyleyin siz."

Adamlar kendi aralarında rusça konuşup elleriyle para işareti yaparlar.

"Para!"

"O kolay."

Adam kağıda bir rakam yazıp önüne sürer. Nonoş'un gözleri büyür.

"Yarısı peşin, yarısı gelince teslim alırız."

Hemen Rüstem'e telefon açar.

"Abi adamlar 10 milyon istiyorlar."

Rüstem hiç düşünmeden, "Tamam. Getirsinler," der.

Sonra bir an durup, "Meclisteki odama getirsinler," der.

"Abi oraya olur mu? Bi gören olursa."

"Ulan eve mi getireceksin? Görsün kadın nerede olduğumu. Bu kısa boylu kara kuru adamın kim olduğunu nasıl göstereceğiz?"

"Haa anladım tamam abi."

Nonoş adamlara dönüp, başıyla tamam işareti yapar.

Rüstem'in diğer amacı da Masonlar Cemiyetine girmektir. Çünkü Dünyayı Masonların yönettiğini duymuştur.

Meclisteki manzaralar

Bu arada diğer partilerin meclisteki durumu.

HDP, CHP, MHP, İşçi Partisi, Küçük partiler. Perinçek. Bunlar karikatürize edilecek.

İçki içtiğinde sarhoş olur ve arkadaşına en büyük kompleksini açar.

Niye bücür oldum biliyor musun Sami_?

Karımın yüzünden.

Çocukken beni sürekli döverdi abi.

Ya abi kafayı buldun sen iyice. Karın seni çocukken nasıl döver ki?

Ulan aynı evde büyüdük yaaa.

Nasıl yani.

Oğlum karım benim amcamın kızı. İkimizde ufaktık ama o benden sekiz yaş büyüktü. Hem biliyorsun işte kızlar daha çabuk geliyordu. Bi de o çok iştahlıydı abi iri yarıydı yani. Lafını dinlemezsem beni sürekli döverdi.

Yapma abla derdim ama beni dinlemezdi. Diğer çocukları da döverdi.

Annen neredeydi abi.

Annem, yengem, amcam babam tarlaya giderdi. Bütün çocuklar buna emanet. Bu da erken yaşta piskopat olmuştu.

"Şimdi anladım. Valla iyi ki tek çocuk olmuşum diyessim geldi."

"Hadi çocukluğumuz geçti. Genç olduğumda kurtulurum dedim. Erkenden askere gittim. Daha 16 yaşındaydım. Niye? Çünkü ölen abimin nüfus kağıdı bana kalmıştı. Ölenler lazım olur diye kayıttan düşmezler bizim orada. Nasılsa devamı gelir diye. Abimden sonra iki ablam olmuş, sonra ben. Ben abimin nüfus kağıdıyla kalmışım. Anladın mı? Kasabaya gitmek uzun iş anlayacağın. Köylük yer işte."

"Tuhaf yani abi."

"Askerde de bana elbise bulmakta zorlandılar. Zaten ufak tefek bir yapım var. Bir de 16 yaşında çocuğum yaaa. Önüne gelen enseme bir şaplak vuruyor. Maskot aşağı maskot yukarı. Abi hep neye imrenirim biliyor musun?"

"Neşe abi?"

"Aşk acısı çekenlere."

"Acıya imreniyorum diyorsun."

"Yaa oğlum anlamıyorsun sen beni yaaa. Aşk olanlara, sevdaya düşenlere demek istiyorum."

"Ha anladım abi."

"Ben köydeki Zeliha'ya aşkımda ama kimseye söylememiştim."

"Nişe söylemedin abi?"

"Nişe olacak oğlum. Dedem ölmeden önce beni beşik kertmesi yaptığı için."

"Çocukluğumda beni tokat manyağı yapan amcamın kızı Hayriye'ye."

"Kötü olmuş abi."

"Oğlum amca kızı varken başkasından kız alamazsın bizde zaten."

"Askere gitmeden iki ay önce evlenmişim. Askerden döndüğümde Hayriye daha da irilemişti. Hiç unutmam kim yaptıysa gelinin saçını topuz yapmışlar. Zaten benden uzundu iyice uzun olmuştu. Tam karşımıza da boy aynası koymuşlar."

"Abi af buyur, ilk gecenizi düşünemiyorum."

"Hâlâ hatırlamak istemediğim bir gecedir. Dayımın oğlu benim şoke girmiş halimi görünce beni iyice içirip sarhoş etmişti. Öyle girdim odaya."

"Abi sormaya çekiniyorum ama yenge sana nikahtan sonra hiç el kaldırdı mı?"

"Sıkar biraz."

"Yani kendini gösterdin."

"Oğlum dinen kadın erkeğe el kaldıramaz. O da bunu biliyor."

"Haaa şimdi anladım."

"Askere giderken bir, döndükten sonra bir çocuk. İkişi de kız. Sonrasında zaten Hayriye menopoza girmiş. Bir doktor dedi ki, istemeden evlenen kadınlarda bazen erken menopoz olabiliyor."

Rüstem özel kulübe gitmeyi alışkanlık haline getirmişti. Hiç futbola ilgisi olmadığı halde bir takım almayı yavaş yavaş düşünmeye başlamış, hayaller kuruyordu. Boynunda satın aldığı takımın atkısı, locaların en görkemlisine oturmuş, gazetelerde boy boy fotoğrafları, yanında Muno Liza.

Mecliste başbakan kurmaylarıyla teatide bulunmaktadır. Rüstem'in bölgesinde uygun bir aday henüz bulunamamıştır.

Önerilerin hiç biri başbakanın hoşuna gitmez.

Ali Yağcı.

Yok.

Hacı Mermer.

Yok.

Tacettin Ölmez.

Yook.

Murat Sevecen.

Soyadını beğenmedim.

Efendim nasıl birini arzu edersiniz.

Halktan biri olmalı. Halkı kendisiyle özdeştirecek. Fazla zeki, fazla okumuş, fazla düşünceli olmayacak.

Yeni biri mi diyorsunuz.

Tabii güvenilir olması da önemli.

Birden arka sıradan bir el kalkar.

Efendim böyle biri var. Anadolu'nun bağrından kopup gelmiş bir arslan. Sonuna kadar da bizim adamımız. Adı...

Adını boşver. Fotoğrafını göster bana.

Fotoğrafını gören başbakan Rüstem'i beğenmiştir. Bu ufaklığı bulup getirin bana."

Gizli servis Rüstem'i telefon kayıtlarıyla trafikte yakalar. Helikopter trafiğinin ortasına iner. Arabanın içinden Rüstem'i yaka paça alınır.

Rüstem hasımlarının yaptığını düşünerek helikopterin içinde tepinmeye başlar.

Gözlerini bağlarlar.

Gözlerindeki bandı açtığında sarayda başbakanın karşısındadır.

Önce ne olduğunu anlamaz.

"Ulan beni dinden çıkartmayın. Hepinizin..... " koruma atılıp ağzını tutmuştur. Rüstem başbakanı görünce gözleri fal taşı gibi açılır.

Üzerindeki ceket başbakanın ceketiyle kareli olarak ayndır.

Başbakan Rüstem'e bir kez bakar sonra yanındaki adama dönüp, "İyi. Olur bu," der ve yürür gider.

Rüstem hiçbir şey anlamamıştır.

Sinsi suratlı biri gülerek Rüstem'in yanına yaklaşır.

"Bak neye niyet neye kismet?"

Ne niyeti ne kismetini abi.

Adam elindeki dosyadan okumaktadır.

"Masonlar cemiyetine girmek istemişsin.

Rüstem korkarak sorar.

Suç mu?

Yoooo. Mason cemiyetinden önce Meclise girdin.

Meclis?

Aday oldun.

Rüstem hayal gördüğünü sanmaktadır.

"Aday derken."

"İnşallah her şeyi böyle hep geç anlamazsın. Bak bizim yanımızdaki adam biz leb demeden leblebiyi anlayacak anlamadın mı?"

Başka biri arkadaş yaklaşır, "Ben de ilk duyduğum da senin gibi çok yaşamıştım. Milletvekili adayısın. Başbakan seni istiyor."

Rüstem yutkunur.

Kendi kendine, "Allah'ım sana geliyorum! Bir istedim bin verdin. Hayriye'ye katlanmanın mükafatı bu muydu?" der.

"Bundan sonra nasıl davranman gerektiğini sana anlatacaklar."

Rüstem bir mankenlik ajansındaki model gibi ders almaya başlar.

Rüstem'in adaylık sürecinden sonraki hayatı tamamen değişmiştir. Bundan böyle her yere karsıyla gidecektir.

Hayır işlerinde bulunacaktır.

İyi bir vatansaver olacaktır.

Cumaları mutlaka camiye gidecektir.

Hoca efendinin elini öper. Fotoğraf çektirir. Tekrar uçağa biner.

Rüstem aday olarak her tarafa fotoğrafı asılmış altında Rüstem'in hiç duymadığı bir cümle yazılmıştır.

Bir hadisi şerifin modernleştirilmiş halidir bu.

Rüstem seçim çalışmaları sırasında file file sebze meyve dağıtır. Gecekonduları gezer.

Milletvekili olarak yemin eder.

Artık danışmanları, odası, mazbatası, özel şoförü makam aracı filan vardır.

Bu arada meclis lokantalarının bütün ihalesini de almıştır.

Nonoş Rüstem'in hayalini kurduğu futbol takımını kurmanın peşine düşmüştür. Takım kurup, Elon Musk'a satmayı hayal etmektedir.

Rüstem eline tutuşturulan kağıtları ezberle okumak zorundadır. Meclis kürsüsünde. Önce Nonoş'a okur.

Nonoş iyi bir akıl hocasıdır. Siyasetçi kumaşı olduğu fark edildiğinde başka danışanları da olmaya başlar.

Rüstem'le şehit cenazesine giderler. Nonoş, "Ağlamak zorundasın," der ama Rüstem ağlayamaz. Nonoş kulağına yavaşça fısıldar.

"Abi yengeyi düşün."

"Hangisini?"

"Hangisi olacak abi. Hayriye ablayı."

"Ha ben de Muno'yu sandım."

"Abi daha dur."

"İyi Hayriye'ye düşününce ne olacak? Niye ağlayacağım?"

"Abi çocukluk günlerine git. Sanki hâlâ çocuksun ve Hayriye abladan dayak yiyorsun."

Rüstem gerçekten de o anı yaşar ve ağlamaya başlar.

Başka bir gün, Hoca efendiyi övmesi gerekmektedir. Müritlerin ağladığını görünce o da Hayriye'yi düşünerek - çocukken dövdüğü günlere gider ve- ağlamaya başlar. Hatta öylesine ağlar ki, hiç kırarak. Yanındaki diğer milletvekilleri birbirine bakar. Niye bu kadar abarttı der gibi.

Sonrasında Nonoş'a, "Ya ağlamak güzelmiş aslında abi. Hiç bu kadar rahatlamamıştım," der.

Rüstem Meclisteki uzun konuşmalardan çok sıkılmakta, özellikle ekonomi konuşulurken uyulamaktadır. Bazı milletvekilleri ona, "Sen iş adamısın. Ekonomik konular nasıl ilgin çekmiyor?" der. O da, "Ekonomi konuşulmaz! Yaşanır," der.

Rüstem kendi prensipleriyle yaşayan bir adamdır. Başbakanın söylediği her şeye harfiyen uyar fakat bakanları bile sallamaz. Bazen Başbakan'ın kulağına gider bu tavırları. Kızır ama arkasından yalnızken söylenir.

"Bu hergele biraz bana benziyor sanki."

Başbakan Fransa'ya giderken Rüstem'e de haber verilir. O da geziye katılanlar arasındadır. Rüstem büyük bir heyecanla ve tabii Nonoş'un yardımıyla iki dirhem bir çekirdek hazırlanır. Lacivert pantolon, ekose ceket ve gri kravat. Neredeyse Rüstem'le Başbakan'ın kıyafeti birebir aynıdır.

Fransa'daki lüks otelin penceresinden Paris'i kuşbakışı seyreden Rüstem, iç sesiyle kendi kendine konuşmaktadır.

"Neredesin Muna? Seninle aynı şehirde olmak bile heyecanlandırıyor beni. Keşke şimdiki gelip şu kapıdan içeri girsen. Bir kez görsem gam yemem."

Oysa ki, yatağın baş ucunda koskocam bir Mona Lisa resmi vardır. Rüstem bir kez bile bakmaz bu resme.

Nonoş girer bu arada odaya. Oldukça telaşlıdır. "Hah nihayet yetiştim. Toplantıya giderken eline not defterini kalemini almayı unutma. Başbakan dikkat ediyormuş böyle şeylere."

Rüstem Nonoş'a döner.

"Ben de merak etmişim. Epey geciktin."

"Tarifeli seferle geldim herhalde. Senin gibi özel uçağa binmedim. Neyse. Hadi hazırlayalım seni."

"Biliyor musun elimden gelse bu şehirde ne kadar adı Muna olan kadın varsa toplayıp içinden onu seçerdim. Nasıl olsa en güzeli o olacağı için hiç zor olmazdı."

"Abi bırak şimdi Muna'yı filan getirecekler onu sana zaten."

Lobide Başbakan'la birlikte milletvekilleri otururken bir turist kafilesi girer içeriye. Tercüman, "Mona Lisa'nın bulunduğu müzeye gidiyorlar. Her gün birkaç katile gelir. Oteller dolu olunca lüks olanlara geliyorlar mecburen," der.

Bu arada Nonoş da kendi çapında iş takip etmekte ve para yapmaktadır. Bakanla bir köşede ne olduğu belli olmayan bir pazarlığa tutuşur.

Bu arada başka bir bakan da Rüstem'e boğazda yalı satışına aracılık etmektedir.

Nonoş yalı fotoğrafını görünce yaklaşır, "Abi yalıya mı taşınacaksınız?" der.

"Yok Muna'ya alıyorum."

"Abi bakalım Muna yenge ister mi? Belki kadın site içinde lüks bir daire ister. Koskoca yalıda tek başına ne yapacak?"

"Niye tek başına olsun?"

"Kiminle olacak?"

"Ben varım. Hizmetçiler olacak."

"Abi iyi de Hayriye abla ne olacak?"

"O benim olmadığım yerde daha mutlu olur merak etme."

"Öyle diyorsun yani."

"Tabii. Ben yalı için iç mimar bile tuttum."

"Peki abi, mimar nasıl dönecek?"

"Adama dedim ki, bak şöyle düşün Mona Lisa olsa bu yalıyı nasıl döşerdi? Adam şıp diye anladı."

"Ne dedi?"

"Çok heyecanlandım. Büyük bir ilham verdiniz dedi."

"Muno yengeyi o da mı tanıyormuş."

"Tanıyormuş puşt. Hiç ikilemedi. O kim filan demedi."

"Bu kadar yani."

"Evet. Gerisini bana bırakın dedi."

Birkaç ay sonra yalı Mona Lisa dönemine göre dizayn edilecektir.

Bu sırada Rus mafyası işe başlamıştır. Müzedeki orijinal Mona Lisa'nın karşısında sürekli vakit geçirmekte ve müzeyi incelemektedirler.

Ancak müzenin yeni güvenlik metotlarından haberleri yoktur. Mesela bir resmin önünde birkaç kez özellikle ayrı ayrı günlerde duranları yapay zeka güvenliğe bildirmektedir.

Güvenlikte çalışan Türk göçmen raporunu hazırlarken arkadaşlarına da durumu anlatır.

"Bu lavuklar hep aynı saatte gelip Mona'nın etrafında dolaşıyorlar. Bugün üçüncü gelişleri olmuş."

Müze yönetimi güvenliği hemen artırıp toplantı yaparlar. Ve çıkan kararlar acil olarak Fransa İstihbarat Teşkilatı DSGE'ye rapor edilir.

DSGE elemanları anında toplanıp olaya el korlar.

Masadan çok ekrana benzeyen masanın etrafında müze ve müzeye çıkan yollar görünmektedir.

Şef gayet soğuk tavırlarla konuşan robotla insan arası görünümü bir şeydir.

"Operasyon başlasın," diyerek çıkıp gider.

Masanın etrafında oturanlar istihbarat elemanından çok Türkiye'deki devlet memurlarına benzemektedir. Ellerinde sandviçleri, kahveleri filan.

"İye de bu Türkiye başbakanı kafayı yedi mi?"

"Hadsiz! Mona Lisa'yı çalmak nedir yaa?"

"İstese satılmayacağını biliyor."

"Putin'in yardımıyla bize kazık atacak güya."

"Putin böyle büyük bir hataya düşmez bence. Muhakkak kafasında başka bir plan var. Belki de dünya kamuoyunu meşgul edecek bir oyun tasarlıyor."

"Kesinlikle. Anlarız yakında."

"Mossad'a haber verildi mi?"

"Verdik."

"Ne dediler?"

"Gülme krizine girdiler."

"Pisler."

"Türkiye başbakanı ne kullanıyor acaba dediler."

Bu sırada telefon gelir. Memur konuştuktan sonra telaşla masanın üzerindeki düğmeye basar. Masada aniden dev bir ekran açılır.

Ekranda Rus mafyasının adamları müzeye doğru girmektedir.

Adamlar gerçekten çok profesyoneldir. Fit ve kondisyonu çok gelişmiş adamlardır. Hızlı ve seri biçimde müzeye adeta bir farenin çevikliğinde sızarlar.

Ve Mona Lisa'nın tablosu olduğu yerden çıkarılıp, müzenin içinde yürümeye başlar.

Masanın başındaki istihbarat elemanları kahvelerini, sandviçlerini, meyve sularını içerken keyifle izlemektedirler.

"Oooooo!"

"Putin'in lağım fareleri."

"Bir de Türkler için cahil derler. Mona Lisa'ya sahip olmak için ülke onurunu ayaklar altına alan bir deha var karşımızda."

Mona lisa'nın kopya resmi gece değiştirilir. Üstelik iki takip cihazı itinaıyla yerleştirilir.

Rus mafyası kolayca resmi yerinden çıkarıp yola çıkar.

Rus mafyası Mona Lisa resmini özel uçakla Türkiye'ye kaçırrı. / Mona Lisa tablosunu özel bir araçla Türkiye'ye getirirler.

Sabah işe gelen istihbarat elemanlarını sekreter karşılar. Gayet resmi bir kıyafetle resmi bilgi verir.

"Malum tablo Türkiye sınırlarına girmek üzere."

Kahvesini ve krasonunu alan masanın başına geçer.

"Bin odalı saraya götürülecek herhalde."

"Bence evine götürülecek."

Elemanlardan biri birden kahvesini ağzına götürmüşken, geriye tükürecek hale gelir. Kahve boğazına kaçmıştır.

"Ohaaa! Meclise götürüyorlar."

"Yok canım o kadar da değil."

"Delirdi bu adam."

"Bu olaya dünya basınında inanacak okur bulunabilir mi?"

Bütün elemanlar büyük bir şaşkınlık içinde masanın başında toplanır. Gerçekten de Meclise girdi derler.

Başkan başını sallar.

"Türkiye başkanı bizden intikam alıyor."

"Ne intikamı?"

"Unutmayın, bir gece ansızın gelebiliriz, demişti. Alın işte. Geldi aldılar götürdüler. Adam bunu saklamayacak. Gittik en değerli sanat eserini alıp Meclise getirdik. Kolaysa Fransa gelsin alsın diyecek."

"Şimdi bu duyulursa rezil oluruz."

"İyisi mi susalım."

Rus mafyasının Meclise girişı tam bir gövde gösterisi gibidir. Ama Meclisin koridorlarında zaten öbek öbek mafyavari tipler yürümektedir. Birinde de tekerlekli sandalyede bir baba vardır.

"Aybaşın abi saygılar."

Rus mafyası çaycının kulağına bir şey söyler. Adam koridordan tarif eder. Resim Rüstem'in odasına doğru götürülür. Bu sırada Meclisten içeriye büyük bir tabur polis girer. Bunlar Fransız gizli servisinin görevli elemanlarıdır.

DHF'li Kürt milletvekilleri başlarını korkarak koridora doğru çıkarıp, "Neler oluyor?" derler.

"Bu adamların arkasından Fransız gizli servisinin adamları geldi. Ortalık karışacak gibi."

"Biz çıkmayalım dışarıya. İhale üzerimize kalsın."

Bu arada Rüstem Mecliste toplantıdadır. Uyumamak için kendini zor tutmaktadır. Nonoş yaklaşıp, "Abi tamam," der.

"Ne tamam?"

"Muna yenge odanda."

Rüstem iğne yemişı gibi irkilir.

"Ne? Odamda mı?"

"Abi nereye alayım? En uygun yer orasıydı. Koymuşlar. Ben de yanına gitmedim. Önce sen git bi hoş geldin filan artık ne diyeceksen..."

Rüstem düşünmeye başlar.

Rüstem o kadar heyecanlanmıştı ki, odasına giremez hemen.

"Oğlum dur ben zaten ufak tefek bir adamım. Beni böyle görmesin."

"Abi ne yapacaksın? Topuklu mu giyeceksin? Bak bu iyi fikir aslında."

"Şimdi şöyle yapıyoruz. Sen Meclise yüksek bir tabure koy. Şöyle beni 20 santim yukarı kaldırsın. Ben konuşmamı yaparken son Muna'yı al getir beni görsün. İlk anda biraz boylu poslu görünmem lazım."

"Öyle mi diyorsun abi?"

"Muna benim cesaretim karşısında etkilenmeli."

"Tamam abi."

Rüstem ekonomi konuşulurken el kaldırıp kürsüye çıkar. Herkes şaşkındır. Talimat almadan kimse çıkmamaktadır. Hele bu çaylak nasıl çıkar gibi bakarlar.

Rüstem kürsüde birden değişir. Bakışları son derece kararlı ve biraz saldırgandır.

"Beyler, bu millet dolandırıcılardan, hırsızlardan, hainlerden artık bıktı. Bunlara dur demek bizim vazifemiz. Kelle koltukta bunlarla mücadele etmemiz, öncelikle memleketi vatan hainlerinden kurtarmamız gerekiyor."

Giderek konuşması yükselen Rüstem coştukça coşmaktadır.

Elini defalarca kürsüye vurup herkese hakaret etmeye başlar.

"Ölüm şerbeti içecek olsam da gerçekleri söyleyeceğim. Yeter artık. Bundan böyle bütün haksızlıkların karşısında duracağım! ant içerim!"

Bu arada Fransız polisi Mecliste odaları basmaktadır. Meclis başkanına Mona Lisa'nın çalındığı söylendiğinde hemen DHP'nin kapısı çalınır.

"Muhakkak bu teröristler yapmıştır bunu. Bizden başka yapacak kimse yok."

DHP'iler şaşkındır. Ama konuşur olmazlar. O arada polislerden biri tabloyu Rüstem'in odasında bulunduğunu söyler.

Muhalefet de durumu öğrenmiştir.

Rüstem'e muhalefet vekillerden biri sorunca saklamaz.

"Mona Lisa senin odandaymış. Hayırdır."

"Hoop hop! Adını ağzına alamazsın."

"O ne demek lan?"

"Yengen olur demek."

"Mona Lisa bizim yengemiz olacak öyle mi? Allahım sana geliyorum."

"Evet. Muna Lisa benimdir, benim kalacak. Ona uzanan elleri kırarım."

İç işleri bakanı iki eliyle başına vurur.

Rüstem odasının önündeki kalabalığı görünce telaşlanır ve koşarak odasına girer. Etrafına bakınır.

"Kim aldı lan bu kadını? Daha yeni geldi."

Meclis Başkanı gelir. Kaş göz işaretleriyle, "Muna Lisa ile senin bir ilgin yok değil mi Rüstem kardeş?" der.

Rüstem o kadar gözünü karartmıştır ki, hiç düşünmeden cevap verir.

"Var. Doğrudan ve sadece benim ilgim var. Muna Lisa benim. Ben getirttim onu. Kimselere vermem."

DHP şaşkınlıkla izlemektedir. Sancar tipindeki bir vekil "Ne alaka yaa? Mona Lisa'yı ne yapacak bu Allah'ın kara cahili?"

Meclis başkanı sinirlenmiştir. Muhalefetten biri resmi alıp Rüstem'in kafasına geçirir.

"Al o zaman seninse senin kalsın."

Fransız gizli servisi ne diyeceğini bilememektedir.

Rüstem şaşkındır.

"Bu ne lan?"

Nonoş yaklaşır.

"Abi Muna Lisa diye bir kadın yokmuş. O bir resimmiş."

Rüstem resme bakıp, "Ulan bu kadın mı? Hayriye bundan daha güzel," der.

DHP'li vekil, "Siz Mona Lisa'yı yaşayan bir kadın mı sandınız?" der.

Rüstem döner. Evet der gibi başını sallar. Sonra da, "Sen onun sadece bir resim olduğunu biliyor muydun," diye sorar.

"E evet."

Rüstem ona da çok sinirlenir.

"Ulan size boşuna vatan haini demiyorlar. Nankörsünüz. Sana çay ismarlamıştım ben. Niye söylemedin bana?"

DHP'li vekil şaşkınlıkla geri çekilir. Arkadaşları onu odaya çeker. Bu arada odaları çok küçüktür. Çünkü diğer partiler onları sürekli terörize etmekte odalarını küçültmelerine neden olurlar.

Rüstem üzgün ve bitkin odasında otururken iki vekil gelip, "Yürü," derler.

Rüstem yolda hiç konuşmadan arabada oturmaktadır.

Mona Lisa'nın bir resim olduğunu öğrenmek onu adeta yıkmıştır. Bundan sonra olacaklar onun için önemli değildir.

Saraydaki koridorları yürüyerek yarım saatte ancak başbakanın huzuruna çıkar.

"Ulan müzeden resim çalmışsın."

Rüstem cevap vermez.

"Kime satacaktın ulan?"

"Resim olmadığını bilmiyordum efendim."

"Ne sanıyordun? Fotoğraf mı?"

"Yok efendim. Gerçek sanıyordum. Yani kadın sanmıştım."

Başkan büyük bir sinirle Rüstem'in yüzüne tükürür.

"Tüh pis herif bir de kadın mı kaçırmaya kalktın? Memlekette kadın kalmamış gibi."

"Efendim Fransa'nın en güzel kadını demişlerdi."

Şömine yanmaktadır. Şöminenin yanında maşalar vardır. Başbakan birini çekip Rüstem'in üzerine yürür. Yanındaki kaç der yoksa acımaz.

Rüstem koridorlarda koşmaya başlar. O önde başbakan arkasında. Koridorlarda onları görenler kanıksamış bir halde kenara çekilip geçmelerini bekler. Sonrasında tekrar yürürler. Belli ki daha önce de gördükleri bir manzaradır.

Başbakan dayağını yemiş bir Rüstem. Nonoş ile dertleşmektedir.

"Biliyor musun en çok neye üzüldüm. Tamam onun meşhur bir resim olduğunu bilmiyordum. Ama dünyanın en güzel kadını demişlerdi abi."

"Evet abi. Herkes öyle diyor."

Rüstem birden sinirlenir.

"Ulan ne güzeli? Bizim Hayriye bile ondan daha güzel."

"Abi şimdi ne olacak?"

"Başbakanda imzalı dilekçem vardı zaten. İstifa etmiş oldum. Affımı rica edeceğim."

Bu sırada muhalefet affını isteyen Rüstem'in dayak yiyen görüntülerini youtube kanalında yayına sokar.

Bazı STK örgütleri harekete geçer.

Kadınlar her yerde Rüstem için gösteri yapmaktadır. Meclis'in önüne de gelirler.

"Rüstem yalnız değildir!"

"Rüstem'e uzanan eller kırılınsın."

"O bir aşk adamı!"

"Seçilmiş milletvekilini görevden alamazsınız."

Rüstem sabah işe çıktığında kendisini başbakanın huzuruna götürülen adamları görür yine.

Saraya gider. Başbakanın önünde el pençe divan durmaktadır.

Çıkin der başbakan Rüstem korkuyla irkilir. Yine dayak yiyeceğini sanmaktadır.
Saray'ın önündeki birikmiş halkın sesi odaya kadar gelmektedir.

Rüstem koridorlarda yürürken büyük bir gurur ve özgüvenle meclis lokantasına girer.
O sırada karısı Hayriye de gelmiştir.
Nonoş gelir.

Rüstem, "Abi karar verdim artık. İşği kapattın mı her kadın aynı abi. Ha Hayriye ha Liza."

"Abi senin istifan işleme konmamış duydun mu?"

"Bu halk yanımda olduktan sonra beni başbakan ile yıkamaz."

"Abi belki bundan sonrası bakanlık yoludur."

Rüstem dönüp Nonoş'a kararlı bir ifadeyle bakar.

"Bakanlık beni kesmez Nonoş. Tepede olmalıyım ben."

Polis dışında Rüstem için gösteri yapanları tutuklarken, başbakan televizyonda, "istifası kabul edilmemiştir" haberini verirler.
Rüstem pencereden büyük bir özgüvenle onları seyretmektedir.

Kasım 2022